

# РЕШЕНИЕ

№ 292

гр. Враца, 13.12.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, I-ВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ  
СЪСТАВ**, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и  
втора година в следния състав:

Председател: Надя Г. Пеловска-Дилкова

Членове: Росица Ив. Маркова  
Мирослав Д. Досов

при участието на секретаря Христина Т. Цекова  
като разгледа докладваното от Надя Г. Пеловска-Дилкова Въззивно  
гражданско дело № 20221400500248 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по въззивна жалба вх.№ 3550/10.03.2022 г. на „Фармвил“ ЕАД-гр.София, чрез пълномощника му адв.Б. В. от ДАК, против Решение № 50/31.01.2022 г., постановено по гр.д. № 2249/2021 г. по описа на Районен съд-Враца, в частта му, с която са уважени предявените от Н. К. Т., ЕГН \*\*\*\*\* и адрес: с.\*\*\*, обективно съединени искиове с правно основание чл.200, ал.1 и ал.3 от КТ и дружеството е осъдено да му заплати следните суми: 7 175,00 лева – обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, вследствие реализирана трудова злополука от 15.06.2018 г., ведно със законната лихва върху сумата от 15.06.2018 г. до окончателното ѝ изплащане; сумата от 2090,17 лева – пропуснати ползи в размер на разликата между брутното трудово възнаграждение и получаваното възнаграждение по общественно осигуряване за периода от м.юни 2018 г. до м.декември 2019 г., ведно със законната лихва върху сумата от 14.06.2021 г. до окончателното ѝ изплащане; сумата от 1011,00 лева – обезщетение за претърпени имуществени вреди от ищеца, изразяващи се в направени разходи за лечение, ведно със законната лихва върху сумата от 14.06.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, както и за сторените разноси по делото.

С жалбата се иска обжалваното решение да бъде отменено като неправилно и вместо него да бъде постановено друго, с което предявените искиове да бъдат

отхвърлени.

Развиват се съображения, че районният съд е определил несправедлив размер на обезщетението за претърпени неимуществени вреди в размер на 20 000 лева (от която сума на основание чл.200, ал.4 от КТ е приспаднало заплатеното застрахователно обезщетение от 12 852 лева), тъй като неправилно е възприел характера и тежестта на получените травми от ищеца, интензитета на понесените във връзка с тях физически болки и страдания, особеностите и продължителността на периода на лечение и възстановяване.

Въззивникът твърди, че първоинстанционният съд е формирал погрешни изводи относно характера и степента на причиненото вследствие трудовата злополука увреждане, респ. на претърпените от ищеца физически болки и емоционални страдания, обуславящи присъждането на обезщетението за неимуществени вреди и определяне на неговия размер. Счита за неправилно и в противоречие с доказателствата по делото възприетото в мотивите заключение, че оздравителният процес все още не е бил напълно приключил, доколкото такива данни не се извеждат нито от приетата по делото СМЕ, нито от свидетелските показания. Според въззивника от СМЕ не може да обоснове извода, че оздравителният процес не е завършен към момента, доколкото ищецът е възстановил вече трудовата си заетост, може да придвижва нормално, без значителни неудобства, не търпи постоянни болки и походката му е напълно възстановена, без накуцване и отклонения. Сочи се, че съдът не е взел предвид нито едно от горните обстоятелства, и без излагане на конкретни доводи, бланкетно е приел, че е налице непълно оздравяване и оздравителният период не е приключил.

Изражава се несъгласие с извода на районния съд, че увреждането е причинявало на ищеца силна болка с висок интензитет през целия оздравителен период. Твърди се, че този въпрос за характера и интензитета на претърпените от ищеца болки не е изследван и доказан в хода на съдебното дирене, а съдът неоснователно и в противоречие с медицинската документация по делото по презумпция е приел, че болките са били силни.

Твърди се в жалбата, че съдът не е отчел и факта, че свидетелката Т.а е съпруга на ищеца и е следвало да цени нейните показания при условията на чл.172 ГПК, с оглед евентуално заинтересованост от изхода на делото. Посочва се, че ищецът не е установявал с други доказателствени средства претърпените психически и емоционални страдания, а освен това нейните показания са вътрешно противоречиви и частично не кореспондират с приетата по делото СМЕ.

Твърди се още, че са останали недоказани твърденията на ищеца за здравословни увреждания със сърцето – „хипертонично сърце“ и сърдечна аритмия, както и причинната им връзка със злополуката, което не е взето предвид от съда при формиране на преценката му за справедливия размер на обезщетението, който е

уважил иска изцяло за сумата от 20 000 лева. Счита за недоказани по делото и сочените трайни функционални нарушения на ищеца: лесна умора, продължаваща нестабилност и трайна промяна на походката, изразяваща се в накуцване, психическите разстройства – посттравматичен стресов синдром и трайна психическа травма, извън обичайните за претърпяното увреждане и възстановителния период.

Твърди се, че не са доказани при условията на пълно и главно доказване претърпените от ищеца имуществени вреди под формата на реално заплатени разходи за лечение, противно на възприетото в първоинстанционното решение. Сочи се, че представената фактура № 000000592/18.06.2018 г. на стойност 860 лева с вкл. ДДС за остеосинтезен материал не представлява платежен документ и няма характера на разписка за заплащането на сумата, тъй като е посочено, че същата ще бъде платена по банкова сметка.

Изразява се несъгласие и с приетото от районния съд, че при злополуката не е проявена груба небрежност от страна на работника, което изключва намаляването на отговорността на работодателя на основание чл.201, ал.2 от КТ. Твърди се, че възражението за съпричиняване се подкрепя от събраните по делото доказателства – писмени обяснения на ищеца в процедурата по разследване на трудовата злополука съгласно КСО, както и показанията на съпругата на пострадалия – А. Т., съгласно които е бил проведен инструктаж от работодателя преди извършване на дейността по подрязване на дърветата. Въззивникът счита, че предвид механизма на злополуката може да се направи извод, че с действията си ищецът е допуснал груба небрежност, като се е поставил в ситуация на повишен риск, застрашавайки сам живота и здравето си.

Поддържа се, че в конкретния случай за извършваната дейност не е имало специфични или нормативно установени правила за безопасност при работа, нито се е изисквала особена квалификация, поради което следва да намери приложение разпоредбата на чл.33 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд /ЗЗБУТ/, съгласно която всеки работещ е длъжен да се грижи за здравето и безопасността си, както и в съответствие с квалификацията му и дадените от работодателя инструкции. Твърди се, че работникът е допуснал нарушение на разпоредбите на чл.33 от ЗЗБУТ и чл.126, т.6 от КТ, като е пренебрегнал елементарни правила за безопасност спрямо конкретната обстановка и е допринесъл за настъпването на инцидента. Навежда се довод, че неспазването на основни правила за безопасност на съответната дейност, каквото в конкретния случай се явява боравенето с неизправна машина, винаги се квалифицира като „груба небрежност“, като в тази насока се извършва и позоваване на практика на ВКС. Доколкото ищецът не е оспорил изрично твърденията на ответното дружество относно допуснатото съпричиняване, нито е ангажирал доказателства в рамките на насрещната си доказателствена тежест за установяване на противното, възражението за съпричиняване следвало да се приеме за доказано в определена

степен, дори тя да е минимална.

Твърди се, че на ищеца са присъдени разноски за адвокатско възнаграждение на основание чл.38, ал.1, т.2 от ЗА в противоречие с изискванията на закона, доколкото тази разпоредба предвижда оказване на безплатна адвокатска помощ и съдействие на материално затруднени лица, а в настоящия случай не са представени доказателства за това, че лицето е материално затруднено. Посочва се, че ищецът е получавал през временната си неработоспособност обезщетение от НОИ и към момента е трудово ангажиран. Отделно от това, в хода на делото е получил и застрахователно обезщетение в размер на 12 852 лева, поради което адвокатското възнаграждение не следвало да се присъжда в тежест на дружеството.

Моли се за отмяна на решението и отхвърляне на исковете за обезщетение за имуществени и неимуществени вреди като неоснователни, доколкото общата сума на тези вреди не надхвърля застрахователното обезщетение, или респективно да бъде намалено присъденото обезщетение за неимуществени вреди спрямо справедливия му размер по чл.52 от ЗЗД и да бъдат присъдени разноски за двете инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор от въззиваемия Н. К. Т., чрез адв. А. К., в който се изразява становище за неоснователност на подадената въззивна жалба от „Фармвил“ ЕАД-гр.София.

Излагат се съображения за правилност, обосновааност и законосъобразност на обжалвания съдебен акт. Посочва се, че в жалбата превратно и обслужващо субективната позиция на въззивника се оспорват мотивите на съда, като избирателно се коментира доказателствения материал. Оспорват се твърденията във въззивната жалба за напълно възстановена походка на ищеца, без накуцване и отклонения, като се посочва, че тези твърдения се опровергават от приетото по делото заключение лекар-ортопед.

Оспорват се твърденията, че съдът бланкетно е достигнал до извода за непълно оздравяване, като е пренебрегнал заключението на вещото лице за нормалния начин на живот на ищеца. Оспорва се и оплакването за недоказаност на търпените от ищеца силни болки. Посочва се, че интензитетът на болката се установява и доказва само от вида на фрактурата – не само просто счупване, но и вътреставно раздробяване. Освен това се твърдят за установени не само физическите болки, страдания и неудобства на ищеца, но и физически и психически промени и последствия от злополуката, които търпи и до днес и ще продължава да търпи до края на живота си.

Посочва се, че превратно се подлагат под съмнение показанията на свидетелката – съпруга на ищеца.

По отношение на оплакването, че не е доказана причинно-следствената връзка между травмата и настъпилите усложнения – хипертонично сърце и сърдечна аритмия се твърди, че се пропуска коментар на лекарските констатации в 10-те броя амбулаторни листове от ОПЛ д-р К. и д-р Ц. – лекар физикална медицина, извършили

прегледите по повод процесното счупване на пиццата и подбедрицата и последиците от него. Посочва се, че в АЛ № 000073/04.01.2019 г. д-р К. е поставил диагноза – хипертонично сърце, като тези документи се коментират в обстоятелствената част на заключението по приетата СМЕ. За това усложнение свидетелите също давали показания, че вследствие на продължилия застой на ищеца, прикован за легло, продължителният период на ненормално придвижване е довело до наднормено тегло, съответно високо кръвно, което има и към момента.

В отговора се посочва, че никъде в исковата молба не се излагат твърдения за психически разстройства у ищеца, а само че същият е изпитал психически болки и страдания, а чувството за неудобство и срам има отзвук и към момента.

Поддържа се, че първоинстанционният съд е съобразил всички релевантни по делото факти относно здравословното, социалното и емоционалното състояние на ищеца във връзка с процесната телесна увреда, като е справедлив размер на обезщетението за неимуществени вреди, съобразен с разпоредбата на чл.52 от ЗЗД и специфичните в конкретния случай обстоятелства. В тази насока се излагат подробни съображения, като се извършва и позоваване на практика на ВКС.

По отношение оспорването на иска за имуществени вреди се посочва, че никъде по делото не се спори, че остеосинтезен материал е оперативно поставен на ищеца, а оспорване на иска в тази част се прави едва с въззивната жалба.

Посочва се, че се тълкуват превратно изводите до които е достигнал съдът, за да се приеме, че не е налице съпричиняване. Посочва се, че въпреки липсата на данни за конкретно възлагане от страна на работодателя за участие на ищеца в групата, определена да отсича дърветата, работникът е действал в интерес на работодателя, като при осъществяване на дейността е претърпял вреди, които са в пряка причинна връзка с настъпилата злополука. Твърди се, че превенцията на риска от трудова злополука при работа с машини е отговорност и на двете страни по трудовото правоотношение, но ролята на работодателя е водеща и включва система от мерки, само част от които се свеждат до установяване на конкретни правила за безопасност, прилагани пряко от изложените на риск работници след инструктаж.

Иска се решението на РС-Враца да бъде потвърдено и в полза на адвокатата да бъде присъдено възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 вр. ал.1, т.3, пр.2 от ЗА пред настоящата инстанция.

По делото е постъпило становище вх.№ 7705/27.05.2022 г. от третото лице ЗАД „Алианц България“ АД – помагач на страната на ответника, с което се поддържа въззивната жалба изцяло на основанията посочени в нея. Релевира се възражение относно размера на обезщетението, който се дължи от ЗАД „Алианц България“ АД, на основание чл.17 и чл.9, ал.2 от Наредбата за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука“ и договореното между страните по застрахователния договор, в случай че трайната нетрудоспособност на

ищеца действително е причинена в резултат на трудова злополука. Посочва се, че застрахователното обезщетение, което следва да се дължи от ЗАД „Алианц България“ АД е 30% (равни на процента трайно намалена работоспособност на работника от злополука) от индивидуалната застрахователна сума за ищеца (42 840 лева), при трайна неработоспособност (чл.9, ал.3, т.2 от Наредбата) или 12 850 лева, съгласно застрахователната полица.

В становището се посочва, че ЗАД „Алианц България“ АД, в качеството му на застраховател по риска „трудова злополука“, е изпълнило задължението си за изплащане на застрахователно обезщетение, като е заплатило на ищеца сумата от 12 852 лева, с което е постигнат лимитът по застрахователния договор. Изцяло се присъединяват към твърденията на процесуалния представител на ответника, към направеното възражение за съпричиняване от страна на пострадалия, който не е спазил изискванията за безопасност по време на осъществяване на трудовата си заетост, като е проявил груба небрежност към собственото си здраве, с което значително е допринесъл за злополуката.

С въззивната жалба и с отговора ѝ страните не сочат доказателства и не правят доказателствени искания.

При проверка на допустимостта и редовността на въззивната жалба настоящият съдебен състав констатира, че същата е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК и отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 ГПК.

При констатираната редовност на жалбата, съгласно чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като обжалваното такова е валидно и допустимо, а по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Първоинстанционното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено в съответствие с основаниято и петитума на искането за съдебна защита, предявено с исковата молба на ищеца.

Районен съд-Враца е бил сезиран с предявен искове по чл.200 от КТ от Н. К. Т. от с.Згориград, обл.Враца против „Фармвил“ЕАД-гр.София, за сумата от 20 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от трудова злополука, настъпила на 15.06.2018г.; за сумата от 1011 лв.обезщетение за претърпени имуществени вреди от същата трудова злополука, изразяващи се в разходи за медицински услуги по лечение, профилактика и рехабилитация в периода 15.06.2018г.-23.04.2019г.; за сумата от 2180,17 лв. - обезщетение за претърпени имуществени вреди (пропуснати ползи), представляващо разликата между brutното трудово възнаграждение, което би бил получил за периода 15.06.2018г. - 07.12.2019г., и полученото от него за периода обезщетение за временна нетрудоспособност; за сумата от 500,00 лв. - обезщетение по застрахователен договор в негова полза сключен между работодателя и застрахователна компания.

В исковата молба се твърди, че страните били в трудови правоотношения по сключен трудов договор № 131/11.10.2017г., прекратен на 07.12.2019г., като ищецът заемал длъжността „\*\*\*“ с работно място третокласния път III1002 Враца - пещера Леденика по Проект Лот 10 Враца. Ищецът поддържа, че на 15.06.2018 г. около 15:30 часа, в изпълнение на трудовите си задължения, извършвал почистване на храсти и малки дървета около пътя, като теренът, който се почиствал бил под наклон. При рязане на едно от дърветата то се счупило и при падането ударило ищеца по левия крак в областта на коляното. Изтъква, че незабавно бил транспортиран от свои колеги до „МБАЛ – Христо Ботев“ АД, гр. Враца и в 16:30 часа постъпил в Ортопедо-травматологичното отделение на болницата, където му била поставена диагноза „счупване на горния край на тибията (голям пищял)“ с индикации за спешна оперативна намеса с голям обем и сложност на операцията.

Опериран бил по спешност като му била поставена метална остеосинтеза. Болничния престой продължил до 21.06.2018г., когато бил изписан. Изписването от болничното заведение било съпроводено със задължителна лекарска препоръка, изразяваща се в пълно 1 отбременяване на левия долен крайник за срок от 30 дни, сваляне на конци на 12-ти постоперативен ден, медикаментозно лечение с анти тромботична терапия, контролни прегледи. На 09.12.2019г. последвала втора операционна намеса за изваждане на металната остеосинтеза. Твърди, че възникналото внезапно увреждане на здравето му довело до временната му нетрудоспособност продължаваща и към момента на подаване на исковата молба. Поддържа, че за описания случай ответното дружество съставило декларация за трудова злополука, депозирана с вх. № 578/25.06.2018г., досие № 22236 по описа ТП на НОИ-София град и с влязло в сила разпореждане № 22236 от 27.06.2018г. декларираната злополука е приета за трудова. Посочва, че за периода от трудовата злополука - 15.06.2018г. до 06.12.2019г. е бил в отпуск по болест. С експертно решение (ЕР) № 90751 от заседание № 64 от 02.04.2021г. на ТЕЛК към „МБАЛ - Христо Ботев“ АД, гр. Враца е освидетелстван за срок до 01.04.2022 г. като е дадена оценка на работоспособността 50%, конкретно инвалидност по причини 20% от общо заболяване и 30% от трудова злополука. Изтъква, че за периода от месец юни 2018г. до месец януари 2020 г. или за 19 месеца временна нетрудоспособност е получил сумата 7599,83 лв., представляваща обезщетение, и за посоченото време би бил получил заплати в общ брутен размер 9780,00 лв., т.е. явява се разлика от 2180,17 лв., което за него е имуществена вреда, изразяваща се в пропуснатата полза. Твърди, че в резултат на причинените му увреждания при трудовата злополука претърпял физически и психически болки и страдания, които били особено интензивни непосредствено след инцидента и след операцията. От тогава до подаване на исковата молба търпи болки и страдания, неудобства свързани с движението и обслужването му, не се чувства пълноценен човек. В следствие на продължителното обездвижване драстично увеличил теглото си,

заседналия начин на живот - липсата на физическо натоварване, отслабил костите и ускорило загубата на минерали в тях, последвали редица лекарски консултации в тази връзка с констатиране на усложнения след контузия на подбедрица - гонартроза, неуточнена, както и сърдечна аритмия. Поддържа, че преди злополуката бил в отлично здравословно състояние, а след нея започнал да повишава кръвното и пулса, била му поставена диагноза от кардиолог хипертонично сърце и започнал задължително медикаментозно лечение продължаващо и до подаване на исковата молба. Изтъква, че вследствие на счупването била констатирана и остеопороза. Като последица от счупването на крака започнали и болки, и ограничени движения и в ляво коляно, от счупването лявата колянна става се деформирала. Започнал да посещава специализирани болници по рехабилитации за овладяване на болковия синдром и за подобряване на двигателната активност и функционалност. Твърди също, че злополуката довела до нестабилност в походката, стрес, функционални нарушения - лесна умора, болки в левия крак при продължително ходене и стоене прав, артрозни промени и остеопороза на засегнатите кости, а в битов аспект - затруднено придвижване и неудобства при самообслужването, необходимост от ползване на помощни средства и чужда помощ при придвижване през дълъг период, както и нарушения на социалния статус в резултат на ограниченото движение. Понастоящем е с ограничено движение на левия крак и походка с накуцване, има отток, болка и постоперативен белег и изпитва ежедневно болки; самочувствието му значително е понижено. Счита, че ще търпи и занапред неимуществени вреди, следствие от психическите и физическите болки и страдания. Поддържа, че ответното дружество работодател не му е репарирало настъпилите за него имуществени и неимуществени вреди, не му е изплатило дължимото му се обезщетение по сключения договор за застраховане на работниците и служителите, покриващ риска „трудова злополука“, както и не е репарирало настъпилите за него имуществени вреди, представляващи разходи за болнично лечение, а именно: поставен остеосинтезен материал - 1 бр. на стойност 860 лв., потребителска такса за болнични престои в общ размер 52,20 лв., потребителска такса за лечение в специализирана болница за рехабилитация - 98,80 лв.

В срока по чл.131 от ГПК ответника „Фармвил“ ЕАД, гр. София, е подало писмен отговор, с който предявените иски се оспорват изцяло по основание и размер, като недоказани и неоснователни. Не се оспорва наличието на трудово правоотношение с ищеца Н. К. Т. към момента на настъпването на трудовата злополука на 15.06.2018г. във връзка с трудовата дейност на ищеца, както и признаването на злополуката за трудова. Оспорва се настъпването на твърдените с исковата молба имуществени и неимуществени вреди, техният размер, както и причинно-следствената връзка между трудовата злополука и претърпените вреди. Според ответника иска за неимуществени вреди е със завишен размер. Счита, че няма причинно-следствена връзка между настъпилата трудова злополука и уврежданията на



здравето на ищеца, изразяващи се в настъпили усложнения в здравословното му състояние след значителен период от време, а именно: гонартроза, сърдечна аритмия, повишено кръвно налягане, функционални нарушения като лесна умора, артрозни промени и остеопороза на засегнатите кости; а за настъпването на последващите здравословни усложнения, които ищецът твърди, че е претърпял, се поддържа, че са извън обхвата на отговорността на работодателя и не подлежат на репарирание от последния. Оспорва също така, че придружаващото заболяване на ищеца с диагноза: хипертонично сърце без (застойна) сърдечна недостатъчност, е пряка и непосредствена последица от причинените със злополуката увреждания, поради което не следва да бъде взимано предвид от съда при определяне справедливия размер на обезщетението. Прави и възражение за съпричиняване от страна на ищеца, като твърди, че същият е допуснал груба небрежност по смисъла на чл. 201, ал. 2 от КТ, като с действията си е съпричинил в съществена степен вредоносния резултат: самоволно и без логична причина е променил позицията и посоката на подрязване на дървото, тъй като не му е било „удобно“, в резултат на което и неправилното зарязване, за което работникът е бил наясно, дървото се е счупило внезапно и е паднало в различна от изначално предвидената посока, като е причинило въпросното увреждане. На това основание счита, че отговорността му на работодател следва да бъде намалена в съответната степен. По отношение на иска за заплащане на сумата 500 лева - обезщетение по застрахователен договор в полза на работника, сключен между работодателя и застрахователната компания, счита че не е материално и процесуалноправно легитимиран да отговаря, тъй като задължено лице за заплащане на такова обезщетение е единствено застрахователното дружество, е което е сключена застрахователната полица - в конкретния случай ЗАД „Алианц България“.

Поддържа също, че между него, в качеството му на работодател и застраховател, и ЗАД „Алианц България“ АД, с ЕИК \*\*\*, гр. София, в качеството му на „застраховател“, е сключен застрахователен договор на основание Наредба за задължителното застраховане на работниците и служителите и чл. 52 от ЗЗБУТ за риска „Трудова злополука“, обективиран в Застрахователна полица № 0142/9/18/393/000010, поради което за него съществува правен интерес от привличането на застрахователя като трето лице - помагач на негова страна.

С определение № 442/28.08.2021 г. съдът е конституирал ЗАД „Алианц България“ АД като трето лице-помагач на страната на ответника „Фармвил“ ЕАД.

При така подадените искова молба и отговор в производството пред районния съд са събрани писмени и гласни доказателства и е назначена съдебно-медицинска експертиза. Въз основа на така събраните доказателства районният съд е приел, че описаните в исковата молба травматични увреждания и последвалите от тях неимуществени вреди действително са настъпили като резултат от трудова злополука от 15.06.2018г. За доказани са приети твърденията за удължен оздравителен период,

който не е приключил, както и за настъпили усложнения, изразяващи се в артрозни промени в колянната става и ставна хондроматоза. Прието е също така, че е налице разлика в брутното трудово възнаграждение, което ищецът би получил, ако бе на работа и полученото от него обезщетение за временна нетрудоспособност за периода 15.06.2018г. - 07.12.2019г. За основателен и доказан е приет и иска за имуществени вреди- разходи за медицински услуги по лечение, профилактика и рехабилитация в периода 15.06.2018г.-23.04.2019г.

Въз основа на направените фактически изводи, районният съд е приел, че справедливият размер на обезщетението за претърпените от ищеца неимуществени вреди е 20 000 лв., но отчитайки изплатеното от ЗАД „Алианс България“ АД застрахователно обезщетение в размер на 12 852 лв., при прилагане на нормата на чл.200, ал.4 от КТ е уважил иска за неимуществени вреди в размер на 7 175 лв. Искът за пропуснати ползи е уважен в размер на 2090,17 лв., съобразно представените доказателства за БТВ на ищеца и за размер на полученото обезщетение за временна нетрудоспособност. Съобразно събраните по делото писмени доказателства, искът за имуществени вреди- разходи за медицински услуги по лечение, профилактика и рехабилитация, е уважен в пълния предявен размер от 1011 лв.

Въззивната инстанция споделя крайните фактически и правни изводи на първоинстанционния съд в тези части на решението, и приема, че същото е постановено при правилно приложение на материалния закон и доказателствата по делото, като на основание чл.272 ГПК се присъединява и препраща към мотивите на първоинстанционния съд.

В отговор на изложените във въззивната жалба оплаквания, настоящият съдебен състав намира следното:

Неоснователни са направените с жалбата оплаквания за определяне на несправедлив размер на обезщетението за претърпени неимуществени вреди. Действително, както това се поддържа от жалбоподателя и е посочено и от районния съд, размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя съобразно правилото на чл.52 от ЗЗД-по справедливост, като се изхожда от характера на увреждането, начина на извършването му, обстоятелствата, при които е настъпило то, състоянието на здравето на пострадалия, продължителността на лечението, наличието на болки, страдания и техния интензитет и продължителност, прогноза за оздравяването и пр.

В случая непосредственото увреждане, което ищецът е получил като резултат от трудовата злополука, е счупване на външния кондил на ляв голям пищял и това се установява по безспорен начин от приложената по делото медицинска документация-епикриза, болнични листове, протоколи на медицинска комисия, амбулаторни листове и решения на ТЕЛК. От същата документация се установява, че във връзка със счупването, ищецът е претърпял две операции-на 18.06.2018г.за наместване с ОСМ на

счупената кост и на 09.10.2019г. за изваждане на ОСМ, обездвижен е бил напълно за 45 дни, провел е рехабилитационно лечение, а общият период на отпускане му, поради временна нетрудоспособност е бил 6 месеца, вкл. с болничен престой. С решението на ТЕЛК от 02.04.2021г. на ищеца е определена и 50% трайна нетрудоспособност, от които 30% като резултат от трудовата злополука. Според заключението на вещото лице по назначената СМЕ оздравителния период на ищеца е бил по-продължителен от обичайното, предвид характера на счупването, като и към датата на изготвяне на експертизата се констатира умерено оточна лява колянна става и ограничение на движенията за сметка на крайното сгъване около 10 градуса-невъзможен пълен клек. Установени са също значителни комартрозни промени и ставна хондроматоза, които според вещото лице съставляват усложнения като резултат от счупването. Разпитано пред районния съд в с.з. на 18.01.2022г. вещото лице д-р К. подробно разяснява, че макар походката на ищеца вече да е нормална, пълно клякане е невъзможно и **това е нелечимо**. Налице е и умерен оток на ставата, който е посттравматичен, и усложнения-комартрозни промени и ставна хондроматоза. Според вещото лице, ищецът може да води нормален начин на живот-нормално придвижване, но без натоварване, без пресечени терени и без тежка физическа работа. Артрозните промени са необратими, хронични и постепенно напредващи, и този процес не може да бъде спряен, а само забавян с продължителни физиотерапии, поставяне на вътреставни медикаменти, прием на противовъзпалителни.

Така събраните доказателства сочат, че макар оздравителният процес на ищеца да е приключил и походката му вече да е нормална, процесът е бил с по-висока продължителност от обичайната и е оставил трайна и нелечима последица-невъзможност за пълно клякане, а също и необратими прогресиращи усложнения, изразяващи се в комартрозни промени и ставна хондроматоза.

Съдът намира, че на възрастта, на която е бил ищеца при настъпване на злополуката-37 години, тези последици като вид и характер са нетипични и неприемливи за възрастта му и дори сами по себе си обуславят размер на обезщетението от 20 000 лв., още повече и при определената трайна нетрудоспособност. Освен това ищецът е претърпял две хирургични операции и в продължение на 45 дни е бил напълно обездвижен, като фактът на изпитвани силни болки непосредствено след злополуката и в посочения 45 дневен период не се нуждае от специално доказване, доколкото е общоизвестен. Изпитването на т.нар. палпаторни болки е състояние едва от м. ноември 2018г. насетне /виж протоколите на медицинската комисия и решенията на ТЕЛК/, но както това се установява и от издадената на 23.04.2019г. епикриза от „СБР-НК“ ЕАД-филиал Сандански, към датата на изписването на ищеца от рехабилитационния филиал възстановяването му все още не е било приключило и движенията на ставата все още са били болезнени.

Правилно и в съответствие със събраните по делото доказателства, районният

съд е отчетел удължения оздравителен период, настъпилите усложнения и прогнозата за тях, битовите неудобства, които ищецът е търпял, както и преживяните физически и психически болки и страдания, при което е определил размер на дължимото обезщетение за неимуществени вреди в съответствие с критериите за справедливост по чл.52 от ЗЗД. Съответно, при правилно прилагане на нормата на чл.200, ал.4 от КТ, районният съд е осъдил настоящия жалбоподател да заплати разликата между справедливия размер на обезщетението и размера на изплатеното застрахователно обезщетение-сумата от 7175 лв., поради което решението в тази му обжалвана част ще следва да се потвърди.

Въззивният съд не намира основание за отмяна на решението и в частта му, с която предявеният иск за имуществени вреди- разходи за медицински услуги по лечение, профилактика и рехабилитация в периода 15.06.2018г.-23.04.2019г., е бил уважен в пълен размер. Действително, по отношение на остеосинтезния материал е представена само издадена на името на ищеца фактура, но от друга страна поставянето на този материал при първата операция, съответно отстраняването му при втората, е безспорно установено посредством медицинската документация, при което следва да се приеме, че разходът за неговото закупуване действително е бил извършен. Следва да се посочи също така, че възражение за неизвършването на този разход не е било направено от ответника с отговора на исковата молба, поради което фактурата се явява достатъчно доказателство за настъпването и размера на имуществената вреда.

За неоснователно въззивният съд намира и направеното от жалбоподателя възражение за съпричиняване.

Отговорността на работодателя по чл.200 от КТ е обективна и се носи от него винаги, когато е налице настъпила трудова злополука или професионално заболяване, без значение дали работодателят, негов орган или друг работник или служител са виновни за увреждането. Отговорността на работодателя може да бъде изключена единствено, ако увреждането е причинено умишлено от пострадалия(чл.201, ал.1 от КТ), или намалена, ако пострадалият е допринесъл за трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност (чл.201, ал.2 от КТ). Задължението на работодателя за обезвреда по чл.200 от КТ не е санкционна последица от виновно противоправно неизпълнение на негови правни задължения, а е законово прехвърляне върху работодателя на професионалния риск от увреждането на работника. Именно поради обективния характер на отговорността по чл.200 от КТ и поради това, че освобождаване от нея се допуска единствено в случая по чл.201, ал.1 от КТ, то намаляването на отговорността, поради допуснатото от пострадалия груба небрежност, никога не може да бъде до пълния ѝ размер (до 100%). Ето защо, при решаването на въпроса за отговорността, нейното намаляване се извършва като се определи действителния размер на обезщетението, което би репарирало неимуществената/имуществената вреда и от този размер се приспадне приноса на

увредения за настъпването на вредата. От тук следва, че релевантно при определянето на конкретния размер на отговорността при направено възражение по чл.202, ал.2 от КТ не е поведението или вината на работодателя, неговите органи или други негови работници или служители, а е поведението на пострадалия работник или служител и дали то е проява на груба небрежност, която съпричинява вредата.

Според константната практика на ВКС грубата небрежност се изразява в липсата на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност и има своите степени, при което процентът съпричиняване зависи от механизма на причиняване на трудовата злополука, като мислено се преценява тежестта на допринасяне за всеки от факторите, причина за увреждането, както и съотношението между причините.

Изхождайки от тези принципи, районният съд обосновава и на базата на събраните по делото доказателства е приел, че нарушение на правилата за безопасност при извършването на съответния вид дейност не се установява, като не се установява и извършването на инструктаж на ищеца. В тежест на настоящия жалбоподател е да докаже възражението за съпричиняване, но такова доказване не е проведено от него. Макар жалбоподателят да твърди, че ищецът е пренебрегнал елементарни правила за безопасност, боравейки с неисправна машина, по делото няма доказателства нито за съществуването на такава неисправност, нито за наличието на правила или инструкции за боравене с машината. Следва да се посочи, че това дали машината е достатъчно остра, не съставлява проблем с нейната изправност, а с годността ѝ да се извършва определен вид работа. Дали обаче обективно машината е била достатъчно остра не е доказано по делото, а и не се установи наличието на правила за действие при негодност на машините, които ищецът да е нарушил. Не са събрани също така и доказателства, че именно липсата на достатъчна острота у машината е фактор, който е спомогнал за настъпването на злополуката и че пренебрегването на този недостатък на машината съставлява пренебрегване на установени основни технологични правила и правила за безопасност. Както това правилно е отбелязал и районния съд, липсват доказателства дори за проведен инструктаж, поради което не може да се приеме, че с действията или бездействията си ищецът е допринесъл за настъпване на злополуката, проявявайки груба небрежност.

При тези съображения и като споделя изложените от районния съд фактически и правни изводи, въззивният съд намира обжалваното решение за правилно, поради което същото ще следва да се потвърди.

По отношение оплакването във въззивната жалба, касаещо разноските на ищеца за адвокатска защита в първоинстанционното производство, е налице постановено от районния съд по реда на чл.248 от ГПК определение №810/27.05.2022г., което не е било обжалвано, поради което в тази му част решението не подлежи на въззивен контрол с настоящето решение.

При този изход на делото за производството пред въззивната инстанция, в полза на адвокат А. К., като пълномощник на въззиваемия Н. К. Т., ще следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.1, т.3 от ЗА в размер на 843,81 лв., определено според релевантната към датата на сключване на договора за правна защита редакция на чл.7, ал.2, т.3 от Наредба №1 от 09.07.2004г.за МРАВ. Съгласно приложения на л.64 от първоинстанционното дело договор за правна защита и съдействие, безплатната защита е договорена в условията на чл.38, ал.1, т.3, пр.1-во от ЗА- ищецът Н. К. Т. е роднина на адв.К., поради което въпроса дали ищецът е материално затруднено лице или не, е ирелевантен към посоченото основание за сключване на договора.

Водим от горното, Врачанският окръжен съд

## **РЕШИ:**

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 50/31.01.2022 г., постановено по гр.д. № 2249/2021 г. по описа на Районен съд-Враца, в обжалваните му части частта му, с които са уважени предявените от Н. К. Т., ЕГН \*\*\*\*\* против „Фармвил“ ЕАД-гр.София обективно съединени иски с правно основание чл.200, ал.1 и ал.3 от КТ и дружеството е осъдено да му заплати следните суми: 7 175,00 лева – обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, вследствие реализирана трудова злополука от 15.06.2018 г., ведно със законната лихва върху сумата от 15.06.2018 г. до окончателното ѝ изплащане; сумата от 2090,17 лева – пропуснати ползи в размер на разликата между brutното трудово възнаграждение и получаваното възнаграждение по обществено осигуряване за периода от м.юни 2018 г. до м.декември 2019 г., ведно със законната лихва върху сумата от 14.06.2021 г. до окончателното ѝ изплащане; сумата от 1011,00 лева – обезщетение за претърпени имуществени вреди от ищеца, изразяващи се в направени разходи за лечение, ведно със законната лихва върху сумата от 14.06.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „Фармвил“ ЕАД-гр.София, ЕИК: \*\*\* ДА ЗАПЛАТИ на адвокат А. С. К., ЛАН \*\*\* от АК – гр. Враца със съдебен адрес: гр.\*\*\* сумата от 843,81 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска помощ и съдействие на Н. К. Т. в производството пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО Е ПОСТАНОВЕНО при участието на ЗАД „Алианц България“ АД, ЕИК \*\*\* като трето лице-помагач на страната на ответника „Фармвил“ ЕАД, гр. София, ЕИК: \*\*\*.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен

срок от връчването му на страните.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_